

MIRAR AMB TENDRESA

La setmana passada vaig poder viatjar a Madrid per partici-par a dues trobades molt enriquidores i amb un contingut pastoral extraordinari. Una era l'encontre nacional dels Equips de la Mare de Déu i l'altre, les jornades nacionals de delegats de Pastoral de la Salut.

En el viatge de tornada, pujant a l'avió, vaig entretenir-me mirant una parella jove, que no conec, que es professava besades i carícies que denotava una estima i un amor descriptibles amb gestos tendres i evidents. Res a dir, més que desitjar-los un amor permanent.

Però, el meu pensament va viatjar a allò que havia viscut uns dies passats en les jornades de Pastoral de la Salut, on havíem tractat com a tema l'acompanyament en el sofriment. I és que els assistents de tot Espanya vam tenir l'oportunitat de viure uns dies intensos, en els quals les mirades es tornen diferents. A la fotografia que acompanya aquest escrit hi podreu veure la mirada tendra de n'Alejandro Rodríguez i n'Águeda Rey. Aquest matrimoni va explicar-nos la seva experiència d'acompanyament en la malaltia i el dolor. N'Águeda, està malalta d'ELA (Esclerosi Lateral Amiotròfica). La seva mirada és una mirada d'amor autèntic esculpit en el dolor i la fe cap al seu marit.

El seu testimoni ens ajuda a entendre que la "creu de n'Agustí, pesa 54 kilos i l'ha d'aixecar 30 vegades al dia per amor". Són les vegades que l'ha d'aixecar cada dia per canviar-la de posició. N'Águeda i n'Alejandro tenien una vida rutinària d'un matrimoni ben avingut: família, treball, salut. La seva vida es va capgirar quan el metge li va dir que "preparés les seves coses que es moriria".

A n'Águeda, que portava uns set anys d'acostament a l'Església, açò li va sonar a haver de preparar les seves coses amb Déu, per aquest motiu "li va demanar temps per reconciliar-se amb ella mateixa i amb els altres". I amb aquesta súplica va arribar a una determinació: "Hi ha un pas diferent entre acceptar la malaltia i elegir-la que és el que jo he fet", o, com explica d'una altra manera: "Simplement acceptar-la i tirar endavant i que passi el que Déu vulgui", o dir-li a Déu: "M'apunto a tenir ELA i et vull ajudar a fer el que tu vulguis fer amb la meua vida". I amb la determinació, una certesa: "Déu te demana que agafis la seva creu, però Ell t'acompanya sempre, mai et deixa tirat."

En contemplar la mirada de n'Alejandro i veure en els seus ulls una brillantor dilatadora de la tendresa i l'amor, vaig pensar en l'Amor autèntic de qui diu que "aquesta és la meua forma d'estimar en la Creu: acceptar la Creu amb alegria". La seva mirada no és una mirada de l'atracció i belle-sa juvenil, sinó una mirada d'amor autèntic, de saber descobrir en l'altre el qui porta la Creu de Crist. Va ser un testimoni intens, com també ho van ser totes les jornades que ens van ajudar a descobrir una mica més que l'acompanyament en el sofriment és l'acompanyament de Crist clavat en la Creu. Unes jornades ben profitoses.

Antoni Fullana

(Si voleu aprofundir en aquest testimoni, sols fa falta anar a Google i demanar per: Águeda i Alejandro)